

afholdt ham fra at søge Statsunderstøttelse. Det ærede Medlem udtalte, at i Reglen ere de værdigste de bestedneste, men at det ikke var sikkert, at jeg kunne sætte mig ind i denne Tankegang. Jeg vil dertil sige, at naar jeg iagttager det ærede Medlem og hans Meningsfæller, saa opdager jeg ikke megen Bæstedenhed. Det er Synd at sige, at hele den Retning, for hvilken han er Ordfører, udmærker sig ved Bæstedenhed. Disse unge Mennesker, der optræde som Forfattere i den saakaldte moderne Litteratur, forekomme mig ikke hidtil Dags at have gjort sig bemærkede ved nogen høj Grad af Bæstedenhed. Maa jeg blot tilbagefalde i Grundringen en Udtalelse fra sidste Sommer af en af de mest fremragende af denne Retnings Forfattere, hvor han trostede en naabngiven Mand, som det ærede Medlem godt kender, dermed, at de vare ca. 50 Mennesker, der bære Udviklingen i dette lille Land. Den Ytring synes mig just ikke i nogen høj Grad at bære Præg af Bæstedenhed. Naar det ærede Medlem i Dag, naturligvis for at klargøre sin Tankegang, benyttede en Udtalelse om, hvorledes det gaar til, naar en Mand faar et Ridderfors, og den Slags Ting, saa skal jeg ikke komme videre ind paa saadanne Bemærkninger. Det forekommer mig dog yderst mærkeligt, at det ærede Medlem finder sig nødsaget til her at sige den Slags Ting; det forekommer mig, at naar han skriver det i „Politiken“, kunde det være fuldt tilstrækkeligt. Men det undrer mig, at det ærede Medlem overhovedet sætter saa megen Pris paa Titler, Ordener, Rang og den Slags Ting, at han aldrig kan tale om en Forfatter uden straks at have sin Rangforordning parat. Saa snart der tales om en Forfatter, hedder det straks en Forfatter af Rang, stor Rang, høj Rang, saaledes hed det ogsaa i Dag, da han talte om Pontoppidan; en Forfatter af den „Rang“ kunde man ikke se bort fra uden at give ham Understøttelse. Jeg troede, at det ærede Medlems Tankegang var ganske anderledes demokratisk og ikke kredsede sig om den Slags Ting. Det skal jeg dog ikke komme videre ind paa, men overlade til det ærede Medlem at bruge den Slags Udtalelser, saa meget som han lyst.

Brandes: Ja, jeg nødes til at svare det ærede Medlem fra Alsens (Berntsen). Jeg skal forsøge at svare saa højt, som jeg kan, og jeg kan forsikre det ærede Medlem fra Alsens om, at det er min svage Stemme, der alene er Grunden til, at jeg ikke taler tilstrækkelig højt. Det ærede Medlem fra Alsens har ganske vist selv en saadan Sten-torstemme, at han kan tale til en meget stor Forsamling, men Herre Gud! andre Mennesker maa bruge den Stemme, de have. Røven brøler højest og er derfor ikke det allerbedste Dyr. Jeg maa tale med den Stemme, som jeg en Gang har faaet af Naturen. Jeg ønsker at sige nogle Ord for ikke at misforstås. Da jeg tog Ordet før, for at tale om Bevillingen til Forfatteren Henrik Pontoppidan, holdt jeg mig esterrettelig, hvad jeg havde sagt, at jeg ikke vilde komme ind paa selve Sagen. Jeg var nødt til at udtale, at det Brev, der var Tale om i Tinget, og som den fungerende Ordfører op-læste, ikke fra Pontoppidan var ment som en Tilbagefaldelse. Det ærede Medlem fra Alsens spurgte, om jeg da havde faaet et nyt Brev fra Pontoppidan, men derom skal jeg kun sige, at det ærede Medlem ikke ved noget om, hvorvidt jeg overhovedet har faaet Brev fra Pontoppidan. Det ærede Medlem ved kun, at der gennem et Medlem af Finansudvalget er blevet tilstillet dettes Medlemmer et Brev fra Pontoppidan i Anledning af, at der var blevet ønsket Oplysninger af Finansudvalget. (Berntsen: Var Brevet ikke til det ærede Medlem?) Det forekommer mig, at dette Spørgsmaal viser, hvor lidt det ærede Medlem kender til, hvad der er parlamentarisk passende at fremdrage. Det ærede Medlem skulde hellere holde sig til, hvad den ærede Ordfører med megen Taal udtalte. Han kunde benytte Besligheden til at lære, hvad der kan læres i Folketinget om, hvorledes man bedst skal stille sig i denne Sal, men det ærede Medlem har maaste snarere lært sin Opførelsen inde paa Folkemøder, hvor han kan bruge sin Stemme, og ved maaste ikke ganske, hvordan der skal tales her. Jeg vil da sige, at det er komplet ligegyldigt, hvem dette Brev er rettet til, det er noget, som er ganske irrelevant, det er selve Brevet, det kommer an paa. Det kan betragtes som rettet til ethvert